JE MAINTIENDRAI

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVII. ZATURDAG den 7den NOVEMBER, 1829. N. 46

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ter Drukkery voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

BEKENDMAKING.

VAN wege het Gemeente Bestuur wordt by deze ter kennisse van het publiek gebragt, dat de vacantie tyd voor de Regtbank van Kleine Zaken voor dit jaar bepaald is, op zes weken, aanvang nemende met den 1sten der maand December aanstaande, en eindigende met de helft der maand January 1830; overeenkomstig welke bepaling, de teregtzittingen dezer regtbank wederom met den derden Maandag der maand January voornoemd, zullen aanvang nemen.

De President van het Gemeente Bestuur voornoemd,
THEOD. JUTTING.

Den 22sten October 1829.

Wÿ hebben de Haarlemsche Couranten van de maanden Junÿ en Julÿ gelezen en deelen den lezer uit dezelve eenige bÿzonderheden mede, die de gapingen vervullen welke somtÿds plaats hebben in de berigten geplaatst in de Curaçaosche Couranten.

Kort vóór den veldslag tusschen Diebitsch en den Groot Vizier, begaven zich 15,000 man uit Schumla naar Rudschuk, ten einde zich aldaar met andere troepen te vereenigen en Silistria te ontzetten of ten minsten het beleg hinderpalen in den weg te leggen. Misschien ware dit gelukt zonder den veldslag van den 11den Junÿ; ook waren door de overstrooming van den Donau de Russische belegerings werken vóór Silistria beschadigd. Het was alleen op het vertrouwen dat de Russen hunne handen vol hadden met het beleg van Silistria dat de Vizier het waagde Schumla te verlaten, hetwelk zoo noodlottig voor hem werd.

Men berekent dat de Russen in den slag van den 11den Junÿ ruim 50,000 man gehad hebben en de Turken 40,000 man.— Verder berekent men dat van dit getal 15,000 te Schumla terug zÿn gekomen. Zÿ hebben dus 25,000 man verloren, die grootendeels van den nederlaag gebruik gemaakt hebben om naar hunne haardsteden terug te trekken. Het grootste verlies bestaat echter in het materieel.

Het afzenden van 15,000 man naar Rudschuk en het verlies van 25,000 door den verloren veldslag, noodzaakten den Vizier zÿne troepen uit de passen van den Balkan te trekken, ten einde Schumla te kunnen verdedigen. Ook leerde deze Vizier door eene treurige ondervinding welke noodlottige gevolgen het verlaten van zÿn verschanschte legerplaats voor hem had, daarom is hÿ voortaan er maar stilletjes ingebleven en heeft de Russen maar over den Balkan laten trekken. De man heeft zeer voorzigtig gehandeld.

Te midden de berekeningen der Engelsche dagbladen omtrent de gevolgen, welke de moeÿelÿkheden, waarmede de Russische legers in Turkÿe te worstelen hadden, zouden te weeg brengen, heeft men in Londen de onverwachte tÿding van den nederlaag van den Groot Vizier ontvangen; dit verwekte eene groote schrik, doch toen men daarna tydingen ontving, dat de Russen zich maar bÿ het berennen van Schumla bepaalden, stelde men zich in Engeland weer gerust.

De minister heeft echter in het Hooger Huis aangemerkt: dat het niet mogelÿk is den toestand van het Turksche rÿk te beschouwen, zonder te gevoelen, dat eene aanmerkelÿke verandering in den staat van dat rÿk eenen noodlottigen invloed zoude hebben op de balans der magten van Europa.

Hierdoor wil de minister te kennen geven, als dat hÿ begeert, dat het gebied van Turkÿe behoudens eene schikking omtrent het bestuur van Griekenland, niet zoude worden gemaldeeld. Zoo lang de Sultan zich zelven met eenig goed gevolg kan verdedigen, gaan de Engelsche Courantiers voort, schÿnt men hier te lande den strÿd te zullen aanzien, maar men is aan den anderen kant overtuigd, dat bÿaldien de Russen zoodanig de overhand mogten bekomen, dat zÿ Konstantinopel in ernst bedreigden, Groot Brittannie de Turken in het openbaar te hulp zal komen, met in de eerste plaats zÿne scheepsmagt in de Middellandsche Zee, ter hulpe van Konstantinopel te zenden.

De Britsche zeemagt in de Middellandscee Zee onder den admiraal Malcolm bestond in de maand Mei uit vier linie schepen en eenige fregatten. De Turksche vloot aan den mond van den Bosphorus was sterk 6 linie schepen en 8 fregatten.

De vrees der Russen voor de Engelsche zeemagt is toch zoo groot geweest dat de Russen de blokkade aller Turksche havens aan de Middellandsche Zee hebben opgeheven behalve den mond der Dardanellen. Het gevolg hiervan is geweest, dat de Engelschen zoo veel granen naar Konstantinopel hebben gevoerd, vooral door de golf van Saros, dat de levensmiddelen in die hoofdstad zoo goedkoop waren als zÿ er ooit zÿn geweest. De Britsche handel, die dierbaarder is in de oogen der ministers dan alle overige belangen der menschheid, heeft dus in dezen oorlog niet het minste geleden. Integendeel hebben de Engelsche kooplieden er veel door gewonnen door het vervoer van oorlogsbehoeften voor het Turksche leger langs de golf van Saros; zelfs zÿn er in de hoofdstad een groot aantal congrevische vuurpÿlen aangekomen. De blokkade van den mond der Dardanellen is zoo nutteloos geweest, dat het Russische smaldeel op het punt stond om die blokkade opteheffen.

Uittreksel van het reisverhaal van Champollion, die thans zoo als den lezer bekend is, in een gezelschap geleerden een reis door Egÿpte doet, met oogmerk om de hierologliphen op de aloude Egÿptische gedenkstukken te ontcÿferen.

"De groote tempel te Isamboul alleen beloont de reis naar Nubien. Het is een wonderwerk, hetgeen zelfs te Theben zoude opzien maken. De arbeid, die deze uitholling moet gekost hebben, is verschrikkelÿk. Het front wordt geformeerd door vier heerlÿk gewerkte zittende kolossen, waarvan ieder 60 voeten hoog is. Het binnenste beantwoordt in belang aan het buitenste, maar het is geene gemakkelÿke onderneming om er binnen te dringen.— Bÿ onze aankomst had het gloeijende stuif zand door de Nubiers met opzet aangehoopt, de poorten toegesloten. Wy deden het wegruimen, en ik ontkleedde mÿ bÿna geheel, om daarna op den buik liggende door eene naauwe opening van de deur te kruipen, die na het weggeruimde zand ten minste 25 voeten hoog zoude zÿn; maar dat helsche zand bedekt en verwoest alles in Nubien; wÿ moesten zeer voorzigtig wezen, dat ons de terugweg niet afgesneden wierd. Toen ik naar binnen kroop, dacht ik in eenen oven te kruipen, want de hitte van de binnenste ruimte was 51° (dus 5° of 6° hooger dan de Russische baden zÿn.) Ik, Rosellini, Ricci en een onzer Arabieren, doorwandelden nu de binnenste ruimte derdehalf uur lang, ieder met een waslicht in de hand. De eerste zaal wordt door acht zuilen ondersteund, aan welken zich even zoo vele kolossen van 30 voet hoogte steunen, die insgelyks Rhamses de Grooten voorstellen, zoowel als de genen die voor de poort zitten. De andere zalen, men telt er zestien, zÿn overtogen met basreliefs van de heerlÿkste soort. Het geheel eindigt met een sanctuarium of heilige plaats, in hetwelk zich vier meer dan levensgroote beeldzuilen bevinden. Na deze wonderen meer dan twee uren lang met verbazing beschouwd te hebben, konden wÿ het niet langer uithouden, en de noodzakelÿkheid drong ons aan om versche lucht te scheppen. Het buiten kruipen moest met de grootste voorzigtigheid geschieden, vooral ook, om niet verkoud te worden. Ik trok twee flanellen kleeders over elkander aan, daarover een wollen kleed en nog eenen grooten mantel. Hierna zette ik mÿ achter eenen van de groote kolossen, die mÿ voor den noordewind beschermde, een half uur neder, tot de eerste transpiratie voorbÿ was; daarna ging ik naar het schip, waar ik twee uren in het bed doorbragt. Deze onderneming heeft my het bewÿs geleverd, dat men twee uren in den tempel kon doorbrengen, zonder den adem te verliezen, slechts in de voeten en gewrichten wordt men buitengemeen loom. Zoo hoop ik, dat het ons zal gelukken, de basreliefs bÿ onze terugkomst te teekenen, indien wÿ elkander bÿ uren aflossen en de ochtend en avond ten nutte maken. Er is eene overrÿke buit te behalen."

De schrÿver beschrÿft nu nog eenige monumenten, die hÿ in de nabÿheid van Quadi Halfa gezien heeft; hun oorsprong bereikt gedeeltelÿk meer dan 2000 jaren vóór Christus geboorte. Doch hetgeen de heer Champollion daarover berigt, is slechts voor de genen van belang, die zich geheel speciaal met dier dingen bezigen. Men verwacht met de eerste gelegenheid weder belangrÿke brieven van dezen geleerde.

PUBLIEKE VERKOOPING.

DE ondergeteekende Gemagtigde van den thans uitlandigen Kapitein Ingenieur E. J. EEKHOUT zal, met consent van den HoogEdele Gestrengen Heer Directeur ad-interim dezer kolonie, op aanstaanden Maandag den 16den dezer maand in het huis van den Heer Jos. Thompson aan de Waterkant van de Willemstad by publieke opveiling aan den meestbiedende doen verkoopen:

Eenige goede en jonge Huisslaven,
als mede
Eene party fraaije en wel geconditioneerde Meubelen, Huissieraden enz.

De genen die daarin gading mogten hebben, zullen in de gelegenheid gesteld worden om ten verkoophuize voormeld de meubelen en huissieraden te kunnen bezigtigen op den 12den, 13den en 14den dezer van des morgens te 10 tot des namiddags te 1 ure, zullende de koopconditien op den verkoopdag vóór de opveiling werden bekend gemaakt.

C. L. VAN UYTRECHT qq.
Den 7den November 1829.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 6den November 1829.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, brengt ter kennis van en gelast by deze aan alle Broodbakkers dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt zullen moeten houden van 18 Oncen voor 15 Centen; terwyl de Fransche Brooden Een Once minder zullen kunnen wegen, op pœne als by publicatie van den 16den Maart 1824 is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur voornoemd,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

BEKENDMAKING.

Secretarie van het Gemeente-Bestuur,
den 6den November 1829.

HET Gemeente-Bestuur dezes Eilands, doet by deze aan alle Vleeschhouwers kennis geven, dat de pryzen van Versch Vleesch voor de loopende maand November zyn bepaald als volgt:

Ossen Vleesch op niet hooger dan 30 Centen per pond.
Schapen of Lams Vleesch op niet hooger den 25 Centen per pond.
Kabrieten en Varkens Vleesch en Schilpad op niet hooger dan 20 Centen per pond en gelast hun verder zich daaraan te houden op pœne als by de wet is bepaald.

Van wege het Gemeente-Bestuur,
De Secretaris van hetzelve,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—NOVEMBER.

2. golet Trancito, Franceechi,	Cumana
bark Drie Gebroeders, Flemming,	Aruba
3. —— Anna, Simmons,	Saba
golet Maria, Carreras,	Porto Rico
6. brik Julia, Choute,	St. Barthelomeus

UITGEKLAARD—OCTOBER.

31. golet Mary, Palm,

NOVEMBER.

2. golet Maria, Rotje,
3. —— Antoinette, Simon,
bark Maria, Zaragosa,
5. golet Del Carmen, Schotborgh,
9. bark Drie Gebroeders, Flemming,

Vertrokken op laatstleden Woensdag Z. B. M. fregat *Barham*, gekommandeerd door den kapitein *Sir John Luis*, naar La Guayra.

Aan boord van gemeld schip is tevens vertrokken de Weled. Gestr. Heer R. F. van Raders, Kommandant der troepen alhier, ZEd. Echtgenoote en kind.

Gisteren met de aankomst van de Amerikaansche schoener brik Julia, kapitein E. D. Choute, van St. Barts, vernemen wy mondelyks dat op Zondag den 25sten Oct. ll. er op de bovenwinds eilanden zwaar weder heeft plaats gehad. De gemelde brik zelve heeft een anker en een andere brik van dezelfde grootte de groote mast verloren; verscheidene andere vaartuigen aldaar ter reede liggende hebben zware schade geleden; en twee kleine vaartuigen zyn verongelukt. De kapitein van de Julia veronderstelt dat op de nabuurige eilanden als St. Thomas, enz. de storm zwaarder zal geweest zyn dan op St. Barts.

Uit Porto Rico vernemen wy dat er aldaar uit Spanje waren aangekomen vyf Spaansche oorlogschepen; namelyk één fregat, twee korvetten, één brik en één pakket schoener, met 600 matroozen aan boord, ter versterking van het eskader van den Schoutbynacht Laborde. Dit smaldeel schepen zoude op den 29sten Oct. ll. naar Havana vertrekken.

In ons vorig nummer hebben wy gemeld dat er eene huwelyks onderhandeling bestond tusschen den Bevryder President Bolivar met de dochter des Hertogs van Orleans. Thans vernemen wy dat dit berigt onnaauwkeurig is; maar hetgeen wy gezegd hebben nopens eene mededeeling van den Secretaris van Staat der Republiek van Columbia aan het gouvernement van het departement Venezuela wegens het kroonen van Generaal Bolivar wordt niet tegengesproken, zelfs wordt er by gevoegd dat hy zynen opvolger benoemd heeft in het Huis van Orleans. Dus is het zeer mogelyk dat het Huis van Bourbon andermaal heerschappy zal voeren over de Zuid Amerikaansche Staten; gevolgelyk zal er eene onvermydelyke scheiding plaats hebben tusschen het departement Venezuela en de andere departementen van Columbia, want Generaal Paez heeft zich op den 7den Feb. d. j. duidelyk verklaard in een Manifest, hetwelk hy ter verdediging van Generaal Bolivar in het licht heeft gegeven. In dit manifest en wel op bladzyde 27 vraagt hy aan *de Columbianen van het noorden of zy hem zoo slecht konden aanzien om te gelooven dat hy ooit in staat ware zyne knien vóór eenen dwingeland te buigen? Liever* zegt hy, *liever zoude ik myn hart uit het lyf scheuren dan een meinëdiger te worden, dan my zoo laag te vernederen.* Hy verzekert *de Columbianen van het noorden dat Bolivar nimmer Koning of Souverein zal worden in Amerika of Columbia, noch dat hy José Ant. Paez mede werkzaam zal zyn tot zoodanige vadermoordelyke daad.*

Wy lezen in eene Porto Rico Courant van den 16den October een artikel bevattende de inneming der tweede hoofdstad van Europisch Turkye, Adrianopel, en dat de generaals Diebitsch en Roth met geforceerden marsch op Konstantinopel aanrukten, van welke plaats zy zich op tien Duitsche mylen bevonden. De Russen hadden een' effen weg te volgen, zonder eenigen vyand om hen te storen. Het Russische leger bestond uit 40,000 man.

Het bovenstaande berigt is op den 7den October te St. Thomas aangebragt, door de Deensche oorlogs korvet *Baltic*, kommandant *Voigt*, welke eenen overtogt van 31 dagen uit Cuxhaven had. Op den 23 Augustus vertrok zy uit Hamburg en den vorigen dag den 22sten is aldaar een Russische kourier uit het leger, op zynen weg naar St. Petersburg, aangekomen.

Londen, Aug. 25.—In Nederlandsche Couranten onder het hoofd St. Petersburg vindt men een buitengewoon vervolg op het dagblad van St. Petersburg, gedagteekend den 8sten Augustus, behelzende een legerberigt der krygsverrigtingen van het leger van den Caucasus, en over de inneming van Erzerum. Het uittreksel daarvan luidt als volgt:

" *Sire!*

" Op den 27sten Juny (9den July) de verjaring van den vermaarden veldslag te Pultawa, viel Erzerum, de beroemde hoofdstad van Anatolie, met hare 27,000 huizen en 100,000 inwoners, benevens hare voorsteden en uitgestrekte vestingwerken, in de magt van uwe Keizerlyke Majesteit. Met myne eerbiedige gelukwenschingen over de nieuw behaalde overwinningen door de Russische krygsmagt in het oosten, heb ik de eer in uwe handen te stellen, de sleutels der stadspoorten en der kasteelen van Erzerum en de uitgebreide beschryving van deze gewigtige gebeurtenis enz."

Volgens een berigt geplaatst in de Surinaamsche Courant van den 11den Augustus zullen er in de kolonie Suriname met den aanvang van het jaar 1830 by de Evangelische Luthersche Gemeente ingevoerd worden de nieuw uitgekomen Christelyke gezangen voor de Evangelische Gemeenten in het Koningryk der Nederlanden.

De lezer zal zich herinneren dat er eenigen tyd geleden een voorstel is gedaan door de Commissie in 's Gravenhage belast met de zaken der Protestantsche kerken in Neerlands Oost en West Indien, aan den Kerkenraad der Evangelische of Protestantsche kerk te Curaçao, om bovengemelde gezangen ook in deze kolonie in te voeren.

De invoering van dezen bundel gezangen alhier zou eene wenschelyke zaak zyn. Het oude Luthersche gezangboek werd opgesteld in een tyd toen de dichtkunde nog zeer onvolkomen was. Men vindt er weinig versen in, die berekend zyn voor de behoefte van dezen tyd en het herhaalde gebruik van eenige matige goede versen by den kerkendienst kan niet dan onaangenaam zyn voor de gemeente. Het Gereformeerde gezangboek is van lateren tyd en wat de poësie betreft beter dan het Luthersche, doch vergeleken by deze nieuwe gezangen, is het zeer ten achteren. Het is echter toch eerst in latere tyden en vooral na de herstelling van Nederland dat onze nationale dichtkunde zulk eene hooge volkomenheid heeft bereikt; en deze nieuwe bundel is de keur der gezangen, die de gewyde dichtkunde in de Hollandsche taal heeft voortgebragt. Hoezeer zou de smaak voor het schoone en de opgewektheid voor onze aandacht oefeningen er niet by winnen, indien deze bundel gezangen by de vereenigde Protestantsche gemeente de plaats verving, zoowel van het oude Luthersche als van het Gereformeerde gezangboek. Ook zou hierdoor de gemeente den last benomen worden om twee onderscheidene gezang en psalmboeken naar de kerk te dragen, zoo als zulks het geval is geweest sedert de vereeniging, daar de voormalige Hervormde predikant de Gereformeerde gezangen en de voormalige Luthersche predikant de Luthersche gezangen by den kerkdienst gebruikten.

UITTREKSELS UIT HAARLEMSCHE COURANTEN.

NEDERLANDEN.

Brussel, Juny 25.—*Z. M.* de Koning heeft den 20sten Juny een besluit genomen, inhoudende: dat, daar de meerderheid der bisschoppelyke zetels vervuld, en het oogenblik daar is, dat *Z. M.*, zonder bezwaar, de te voren ten aanzien van het *collegium philosophicum* betoonde gevoelens kan verwezenlyken;—Hoogstdezelve, een blyk willende geven van zyn vertrouwen op de geestelyke opperhoofden, welke de bisschoppelyke zetels, naar aanleiding van de overeenkomst met den Heiligen Stoel, zullen bezetten;—heeft besloten, dat van stonden af aan het volgen der lessen van het *collegium philosophicum* niet meer verbindend zal zyn voor de jonge lieden, die zich aan de godgeleerde studien in de bisschoppelyke seminarien zullen toewyden.

By een volgend dekreet heeft *Z. M.* het aan de opperhoofden in de verschillende bisdommen vrygelaten, om in de seminarien aantenemen, behalve de kwekelingen van het *collegium philosophicum*, de jonge lieden, welke hunne voorloopige studien hier te lande, of, met *Z. M.* verlof buitenslands, hebben volbragt;—met verdere bepaling, dat de bedoelde personen, in het openbaar, door de meergenoemde opperhoofden zullen worden geëxamineerd, in hoeverre zy daartoe de noodige bekwaamheden bezitten.

Den 30sten Juny.—Dezer dagen is in Rysel een muzikaal feest gevierd, onder het bestuur van den beroemden *Habeneck* van Parys. Het orchest bestond uit 600 personen, van verschillende landen van Europa, waaronder 120 zangers en 180 zangeressen.

Den 2den July.—By den muzikalen wedstryd te Rysel, zyn de genootschappen

van Brussel en Gent beide bekroond. Te Gent wil men, dat het genootschap van die stad op den voorgrond is gesteld; hier meent men van het tegendeel te zyn onderrigt.

Den 5den July.—Brussel en Gent zyn, door middel der dagbladen, in eene felle twist over den voorrang by den wedstryd te Ryssel. Beide de genootschappen zyn eerste pryzen toegekend. De Gentenaren beroepen zich op de omstandigheid, dat hun genootschap de gegraveerde gedenkpenning door den maire is overhandigd, en dat de Brusselaren zich met eene medaille *in blanco* hebben moeten vergenoegen; de laatstgenoemde beroepen zich op het proces-verbaal, in hetwelk zy *het eerst* worden genoemd. De regering heeft, naar het schynt, beide te vriend willen houden.

Helder, Juny 30.—Zondag nacht is Z. E. de heer *van den Bosch*, gouverneur-generaal van Neerlands-Indie, aan boord van een Konings-jagt, alhier aangekomen. Z. E. zal zich met den eersten inschepen aan boord van Z. M. fregat *Rupel*, en, zoodra de wind het veroorlooft, naar Java vertrekken.

Londen, Juny 20.—Het eskader, met hetwelk de admiraal *Malcolm* Maltha heeft verlaten, bestaat uit de *Azia*, *Spartiate*, *Wellesley*, en *Windsor Castle*, van 74 stukken, benevens eenige fregatten. Hetzelve zal in de wateren van Griekenland kruissen, ten einde aftewachten de *Revenge*, die den ambassadeur *Gordon* van Napel naar Turkye moet overbrengen. Het geheele eskader zal als dan naar de Levant stevenen.

Berlyn, Juny 26.—In de eerste dagen van Juny zyn in Odessa aangekomen ruim honderd Russische krygsgevangenen, welke de Sultan, zonder eenige bekende aanleidende oorzaak, uit eigene beweging, in vryheid heeft gesteld, en welke van het Prinsen-eiland, alwaar zy gevangen werden gehouden, zyn vertrokken, zonder dat men hun eenige voorwaarde heeft gesteld. De Turksche officier, met deze aangelegenheid belast, heeft de overige gevangenen te kennen gegeven, dat zy hoop mogten voeden, van mede al spoedig hunne vryheid te zullen bekomen.

De Heer *O'Connell* heeft onlangs eene oproeping aan de kiezers van het graafschap Clare in het licht gegeven. Hy zegt daarin, dat de Engelsche staatslieden gezworene en onverbeterlyke onderdrukkers van Ierland zyn, die in den laatsten tyd slechts eenen schyn van regtvaardigheid omtrent dat land hebben aangenomen, omdat zy by eenen mogelyken oorlog met andere mogendheden de hulp der Ieren noodig hebben. Voorts brengt hy de kiezers onder het oog, dat er eene soort van verpligting op hen rust, om hem ten tweeden male als parlements-lid te verkiezen, vermits hy een der voorname werktuigen geweest is, die hunne ketenen verbroken hebben. Om aan de Ieren te doen zien, hoe zeer zyne herkiezing tot bevordering van hunne eigene belangen zoude strekken, belooft hy in zeer sterke bewoordingen van in het Lagerhuis de intrekking der jongste verordening omtrent het kiesregt in Ierland, de afschaffing der koren-wetten, en de vernietiging der Oost Indische maatschappy te zullen eischen. Daarenboven doet hy de toezegging, dat hy aan Ierland eene vryhaven zal bezorgen, en met alle kracht voor de monniken party zal trekken, die aan den Staat niets kosten, en door de meerderheid des volks op hoogen prys gesteld worden. "De monniken," zegt hy, "zyn de natuurlyke verdedigers des geloofs, de vrienden des volks, en de bevorderaars der wetenschappen. Ik zal dus eischen, dat men uit de vrystellings-wet de verfoeijelyke beperkingen doe verdwynen, die van de Fransche *Jakobynen* ontleend schynen te zyn. Gelykheid van allen voor de wet: dat is myn beginsel, waarop ik geene uitzondering duld.

"Maar alle andere soorten van monniken worden in vroomheid, geleerdheid, nederigheid, ja in alle mogelyke deugden, door de *Jesuiten* overtroffen. En dan gelooven *Wellington* en *Peel* magts genoeg te bezitten, om zulke brave lieden uit ons vaderland te verbannen! Even als of wy dwaas genoeg zouden zyn, om ons van het merg uit ons gebeente, en onzen grond van zyne voedende sappen te laten berooven! . . . ."

De Parysche dagbladen houden zich nog gedurig bezig met het laatste gedicht van de jeugdige schryvers *Mery* en *Barthélémy*, hetwelk den titel voert van *le fils de l'homme* (de zoon des menschen) draagt, over den jongen hertog *van Reichstadt* handelt, en door de politie is opgehaald. Deze schryvers, die hunnen letterarbeid altyd gezamenlyk verrigten, zoo dat het zelfs onbekend is, welk aandeel elk hunner daarin heeft, hebben zich eerst door hunne scherpe hekeldichten tegen de vorige Ministers *Villèle* en *Peyronnet* bekend gemaakt, en daarna den togt van *Napoleon* naar Egypte bezongen. Thans ligt deszelfs zoon aan de beurt, want in het door de politie opgehaalde gedicht (dat reeds te Brussel nagedrukt is), wordt onder anderen voorspeld, dat de *bleke man*, (onder welke benaming de jonge Hertog *van Reichstadt* wordt aangeduid), zich nog eenmaal op den oever des Ryns zal vertoonen, om, op de armen des volks gedragen, in de *groote stad* te gaan regeren.

De *Gazette de France* en de andere bladen van hare party zien in dit gedicht een nieuw bewys, dat er eene geheime zamenzwering tegen de *Bourbons* in Frankryk bestaat. Men moet echter erkennen dat de heeren *Barthélémy* en *Mery*, indien zy tot deze *geheime* zamenzwering behooren, geene groote voorzigtigheid by de uitvoering hunner ontwerpen ten toon spreiden. Onpartydigen zullen dan ook in het geheele gedicht niets meer zien, dan een bewys, dat anders niet onverdienstelyke schryvers, verleid door eene verhitte verbeelding, of misschien nog veel meer door de zucht, om opgang te maken en geld te verdienen, zich wel eens uitlaten op eene wyse, die veel naar oproermaken gelykt, en hun dan ook somtyds duur te staan komt. Dat de Paryzenaars zich eenige dagen, en misschien wel weken, met deze nieuwigheid zullen bezig houden, lydt wel geen twyfel; evenmin als dat dezelve alsdan door iets anders vervangen en vergeten zal worden. En wanneer sommigen, zoo in Frankryk als elders, dergelyke gewrochten willen doen voorkomen als blyken van de algemeene stemming des volks, dan is zulks slechts een oude kunstgreep, die al te dikwyls herhaald geworden is, dan dat een verstandige daardoor zoude kunnen misleid worden, en eene omwenteling in het verschiet zien, daar waar niets anders te zien is dan een boekje van den dag.

Sailed on Wednesday last, H B. M. frigate *Barham*, capt. *Sir John Luis*, for La Guayra.

The following extracts of Valentini's Military Reflections in Turkey may be of some interest in the present circumstances, as they relate on events which must have preceeded the capture of Constantinople.

"Russia is the most formidable enemy of the Turks—not only from her actual superiority, but from the opinion generally entertained among that people. In conformity with ancient prophecy, the Turks consider it as doomed by their immutable destiny, that they will be driven out of Europe by a neighbouring people, whom they believe to be the Russians, and whose sovereign will enter their capital in triumph. The idea of returning, at some future period to Asia whence they came, is tolerably familiar to the most enlightened among them, and they appear to consider their establishment in Europe as nothing more than an encampment. We may therefore easily conceive that they do not enter the field against Russia with that joyous ardour which is inspired by a presentiment of victory.—The great disadvantage of their relative position with Russia appears from the fact, that since the time of Peter the Great, they have never been the aggressors in any war with that power."

After discussing sundry military matters, such as the formation of squares, the use of artillery and cavalry, &c. the Baron observes:—"Since the only superiority which the Turks may still retain over us in the field consists in the use of the sword, it is natural enough that they should always seek out our cavalry, and charge it in prefereuce to our batteries and-squares. The cavalry should, therefore, never be left exposed, entirely by itself, to such an attack, but always have its front and flanks protected by the fire from the batteries and squares."

And again—"The use of the sabre is founded partly on the quality of the weapon itself, and partly on their what may be termed *national* dexrerity in handling it.—The Turkish sabre, which is wrought out of fine iron wire, in the hand of one of our powerful laborers, would perhaps break to pieces like glass at the first blow.—The Turk, on the contrary, who gives rather a *cut* than a blow, makes it penetrate through helmet, cuirass, &c. and separates in a moment the head or the limbs from the body. Hence we seldom hear of *slight* wounds in an action of cavalry with Turks. It is a well known fact in the Russian army, that a colonel, who was in front of his regiment, seeing the Spahis make an unexpected attack upon him, drew his sabre, and was going to command his men to do the same, when, at the first word *draw*, his head was severed from his body. The high tempered Turkish sabres will fetch a price of from ten to a hundred ducats, even when they are not of fine metal. But, as Scanderbeg said, such a sabre only produces its effect when in the hand of *him* who knows how to use it. It is related, that at the storming of Ismael, a brave foreigner, who served as a volunteer in the Russian army, and who was most actively engaged in the *mêlée*, broke in pieces several Turkish sabre, and armed himself with a fresh one, taken from the Turks who were slain. The substance from which these valuable sabres are wrought is called *taban*, and they are proved to be genuine when they admit of being written upon with a ducat or any other piece of fine gold."

"The road which leads directly to the heart of the empire is always the shortest and the best; whence the one to Constantinople ought to be preferred to a more circuitous one, even though the latter should seem to lead with a greater degree of certainty to the conquest of the Ottomans. At the same time, the idea naturally presents itself, that previously to the attack upon Constantinople, a landing should be effected in Asia Minor,—a measure strictly conformable to military principles, since it would prevent the escape of the grand Seignor into that country with his treasures, which ought to serve as an indemnity for the expenses of the war.* When, therefore, the army advances upon the capital by Adrianople, the flotilla, which has co-operated in a parallel direction along the coast, will pass over to the Asiatic side, and disembark troops wherever it may be found practicable; and the first occupation of these will be to secure the landing-place by suitable entrenchments. A sufficient number of ships of war, equipped in the ports of the Black Sea, must of course make good the entrance into the Bosphorus, and protect the landing. Though the defence of the coasts is represented as being badly organized by the Turks, still the outlet from the Black Sea is said to be the best defended. But the most recent descriptions only mention the two old castles, Rumili-Hissar and Anadoli-Hissar, constructed under Mahomet II., the one upon the European, and the other upon the Asiatic coast. These castles could not inflict much injury upon the ships of war, and might easily be silenced by the superior fire of the latter; and all the coast-batteries would soon be turned by the troops, after a sufficient number had been landed.

"But a most important object will be to take possession of Scutari, a large and magnificent suburb, if it may be so called, of Constantinople, situated on the Asiatic coast, immediately opposite the Seraglio; built in the form of an amphitheatre, surrounded by heights, the approach to which is open, running out into a narrow point, completely commanded the moment it is invested, unprovided with walls, and, from its vast extent, not easily encompassed with a solitary rampart, it would present an easy conquest, notwithstanding its 70,000 inhabitants, of whom the greater part are true believers, The Russian flag would soon be seen waving over the towers or the ruins of Scutari, and Constantinople would tremble."

---

* "Although well-informed travellers assert that the extent of these treasures is a mere fable, still the well-attested extraordinary wealth of the greater part of the pashas and other satraps of the Turkish empire, leads us to conclude, with good reason, that the riches of the sultan must be in a far greater proportion. He is the heir to all these grandees, who are only to consider the property they actually possess as a loan during life."

COLOMBIA.

We mentioned in our last the report received by private correspondences from Caracas and La Guayra, relative to the coronation proposed by General Bolivar; to the nomination of his successor in the House of Orleans; the discontentment manifested in Caracas against this resolution communicated by the Secretary of State; and the fear of a division and separation of the departments of the ancient Venezuela from the rest of Colombia.— We have no later accounts; and although some time ago the Colombian patriots published this suspicion, it was thought the production of their exalted zeal for the cause of liberty. This opinion has been confirmed by a manifest, published by General Paez on the 7th Feb. of the present year, in which he supports the purity of General Bolivar's sentiments against the accusation with which he is charged. Refering to this he said in the 7th page:— "From this moment (that of the new government) the anarchical party changed their course and concentrating their hatred and indignation in which they held the chiefs of the reformers, they directed their sacrilegious voice and levelled their impious attacks against the person of the Liberator. Being masters of the press, which had been restricted by the magnanimity of the hero only to forbear mentioning the year 16th, they raised the cry of the most atrocious calumny, and disacknowledging the illustrious band which saved them from the Spanish yoke and conquered the liberty which they now enjoy, they imputed to him ambitious views, and published in all parts of the country that the Liberator was the oppressor of the rights of the people and that he was going on to put a royal crown on his head in order to tyrannize the nations, which, as they said, he himself had founded for such abominable view. All those who had professed, even to distraction, liberal principles, united themselves and formed a party with these infamous calumniators; those who without examination or any sound reason forgot fourteen years of facts which prove the uninterested caracter of Bolivar to unite themselves with those who calumniated him; those who, by the new orders established by the Liberator, did not or could not longer exist of the blood of the people; those who did not find then in the government but justice and probity; and finally all those reformers who were obliged to alter their course, their interest and even their inclination. These men being spread all over the country exclaiming against the Liberator, and against all those who vary with them in opinion, invoking the ancient order of the constitution of Cucuta and of the government of Santander, incited in the south the dissension of a military division; and lastly raised their parricidal hands to assassinate the President of the Republic, the great Bolivar."

General Paez continued in good faith his defence, making Bolivar superior to any heroes, known in the history of our days; and to give more importance to his assertions, undoubtly because he himself believed it to be so, follows in the 27th page thus:

"The history of mankind, the bronze and marble will perpetuate the immortal fame of the Liberator. The new world will be a lasting monument of the illustrious deeds of this singular man, who will pass to the remotest posterity with all the attributes of a celestial veneration: a homage which to so much illustrious virtue is already rendered to him by the enlightened Europe in the palaces of kings, in the saloons of the nobles, in the museums and institutes, serving his heroical deeds and his effigy as a fertile object for the splendor of arts, industry and universal commerce. Bolivar will therefore fulfil the destinies to which he has been called upon. His mission of peace and liberty will be a model for future leaders of nations; and his name will be at all times the terror of despots and the awe of tyrants. How then is it possible that there exist men and Colombians! who intent to pollute the fame of the Liberator, in which mortals no longer have any empire whatever. Are his deeds and the sentiments of his just, noble and uninterested soul not manifest to the whole world?— *And thou Colombians of the north, to whom I speak, wouldst thou believe me so infamous to be able ever to incline my knees before a crowned despot?* and would the valliant generals and chiefs, the victurious army of the Colombian liberty, and so much worthy citizen, who, possessed with the same liberal sentiments in common with General Bolivar, have sacrificed their blood, their repose, their riches and even the priviledges of knowledge and self love to the acquirement of the social prerogatives? Thou, yes, thou hadst seen me elevating myself from the sad situation of a soldier to the eminent rank I now occupy: from the immense plains of the Apure I started upon dispotism, like the furious lion upon his prey. In thousands battles I faced death, I touched it with my hand, I repulsed it with my blood and armed with the lance of liberty, *I recovered my rights, that of yours and that of Colombia; thus I am incapable to suffer your oppression, or to assist to lay upon you the same chains which I have severed. I wish for a monarch? I would rather pull out my heart, before I become a perjurer, before I succumb to so base degradation. Be assured of this Colombians of the North! Never, never General Bolivar, your Liberator and your father will be king or sovereign either in Colombia or in America, nor Jose Ant. Paez will co-operate to such nefarious parricide.*"

General Paez being mistaken in his conception and convinced that his fellow-citizens were right in their clamour, he found himself compelled to fulfil his promise; in virtue of which he tranquilized the Colombians of the north, assuring them that General Bolivar will never, never become king or sovereign either in Colombia or in America. Honor and justice have imposed upon him this obligation, and from this we conclude that the separation of Venezuela will be infallible; and it would be effected without bloodshed by the uniformity of opinions which have been expressed many years ago.

We must contradict at present the report relating to Bolivar's marriage, there being no such thing.

WY Mr. ISAAC JOHANNES RAMMELMAN ELSEVIER, Directeur ad-interim van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, Bevelhebber over de Land en Zeemagt en de Gewapende Burgermagt op dezelve, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Dat wy by missive van Zyne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, dd. 10den dezer La. C. No. 437-100, ontvangen hebben de navolgende Publicatie van den Gouverneur Generaal in Rade, gearresteerd den 11den September dezes jaars, waarby wordt bepaald, dat het besluit van Zyne Majesteit van den 17den February 1819 La. B4. niet derogeert aan art. 3 der ordonnantie van den 1sten April 1580, betrekkelyk het huwelyken, ten einde aan dezelve de noodige publiciteit te geven, gelyk daaraan publiciteit gegeven wordt by deze; luidende de gemelde publicatie als volgt.

PUBLICATIE

Waarby wordt bepaald, dat het besluit van Z. M. van den 17den February 1819 La. B4 niet derogeert aan art. 3 der Ordonnantie van den 1sten April 1580, betrekkelyk het Huwelyken.

De Gouverneur Generaal in Rade.

Alle die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doet te weten:

In aanmerking nemende, dat er twyfelingen ontstaan zyn, over de toepassing by het aangaan van Huwelyken van het Besluit Zyner Majesteit dd. 17den February 1819 La. B4., waarby de meerderjarigheid voor de Ingezetenen der Nederlandsche Koloniale Bezittingen, gelyk gesteld is, met hetgeen in het Moederland bestaande wetten deswegens voorschryven.

In aanmerking nemende, dat by voormeld besluit de Ordonnantie van den 1sten April 1580, betrekkelyk het aangaan der Huwelyken niet is afgeschaft.

Gelet, dat by art. 3 van gezegde Ordonnantie van den 1sten April 1580, met expresse woorden bepaald is, dat de jonge gezellen die hun vyf-en-twintigste jaar niet bereikt hebben, en de jonge dochteren, die haar twintigste jaar niet hebben bereikt, niet in ondertrouw mogen worden opgenomen, ten zy dezelve de magistraten vertoonen het consent hunner ouders ofte van den langstlevenden hunner, indien zy eenige hebben.

In aanmerking nemende, dat het in voege voorsz. benoodigd consent, niet zoo zeer aan de minderjarigheid als zoodanig, als wel aan het bereiken van den ouderdom van 25 en 20 jaren respectivelyk by voormeld 3de artikel der Ordonnantie van den 1sten April 1580 is verbonden geworden.

Heeft goedgevonden en verstaan, als authentieke interpretatie van meergenoemd Koninklyk Besluit, in verband gebragt met art. 3 der genoemde Ordonnantie, vast te stellen en te bepalen, zoo als geschiedt by deze:

Art. 1. Het besluit van Zyne Majesteit dd. 17den February 1819 La. B4. derogeert niet aan art. 3 der Ordonnantie van den 1sten April 1580 voornoemd, zoodanig dat de daarby voorkomende bepalingen omtrent het consent der ouderen tot de Huwelyks-vereeniging hunner kinderen in de W. I. Bezittingen, in volle kracht en waarde zullen blyven, tot dat daarover door Z. M. anders zoude mogen worden beslist.

Art. 2. De verschillende autoriteiten in de Nederlandsche W. I. Bezittingen, belast met het solemniseren der Huwelyken, worden gelast voor de strikte naarkoming dier bepalingen te zorgen.

En op dat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelyke wyze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-Blad geïnsereerd.

Aldus gearresteerd in de Raadsvergadering, gehouden alhier aan *Paramaribo* den 11 September 1829, het zeventiende jaar Zyner Majesteits Regering.

CANTZ'LAAR.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur Generaal in Rade,

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gepubliceerd aan *Paramaribo* den 16 September 1829.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gearresteerd op Curaçao den 22 October 1829, het 16de Jaar van Zyner Majesteits Regering.

(w. g.) RAMMELMAN ELSEVIER.

Ter ordonnantie,
(w. g.) W. PRINCE, Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad op Curaçao dato ut supra.

(w. g.) W. PRINCE, Sec